

Иванчо, — остани при мене!
Азъ нѣмамъ сестричка. Нека
ти да си ми сестричка.

— Какво братче ще си ми ти,
Иванчо? Не знаешъ да хвър-
кашъ, не знаешъ да плавашъ.

— Научи ме, патенце, научи
ме ти да плавамъ, да хвъркамъ!

— Добре, Иванчо, ела съ
мене да идемъ до блатото.
Тамъ ще те науча да плавашъ
и да хвъркашъ.

Зарадва се Иванчо, стана,
облѣче се, прегърна патенцето и
тръгна. Месечинката свѣтѣше.
Нощта бѣше свѣтла. Пѣтътъ
се виждаше. Блатото блещѣше.

Жаби крѣкаха въ блатото.

— Какво блещи тъй страш-
но? — попита Иванчо.

— Отъ небето кжсчета сж
паднали, Иванчо.

— Ами кой вика тъй страшно?

— Водниятъ царь — вой-
ската си събира...

— Защо я събира, патенце?

— Искать дѣда ти да уло-
вятъ и въ блатото да го удавятъ.

— Защо, патенце?

— Зарадъ мене, Иванчо. Той
улови мене, тѣ него ще уловятъ.

— Патенце, азъ обичамъ дѣ-
да си. Нѣмамъ майка, нѣмамъ
баща — той ми е всичкото...

— Жалко, жалко, Иванчо!

— Патенце, миличко, помог-
ни ми да спасимъ дѣда!...

— Ако ме пустнешъ, ще ти
помогна.

Иванчо не мисли повече. Той
отвори ржде и пустна патен-
цето. То трепна съ криле,
хвъркна, изви се надъ блатото
и завика високо:

Иванчо мъничъкъ,

Иванчо щуричъкъ,

съсъ тебе ще бжде

щастливъ като царь

стариятъ рибарь!

Зарадъ него пустна,

ти, добро детенце,

малкото патенце...

Елинъ-Пелѣнъ

ПЪСЕНЬТА НА ЩУРЧЕТО

Въ зелената тревичка,
де ручеятъ тече,
съсъ радостна душичка
запѣ едно щурче.
И тоя гласъ небесенъ
разказва на свѣта,
че отъ небето съ пѣсенъ
е слѣзла радостта.
Затуй по нашѣ хижи,
щурчето щомъ запѣй,
олекватъ всички грижи
и съ радостъ се живѣй.

И малкитѣ дечица
заспивать сладъкъ сънь,
щомъ своята пѣсенчица
щурчето почне вънь.
Щурчето не разбира
ни злоба, нито ядъ,
и никога не спира
да пѣе въ този свѣтъ.
Затуй го Богъ изпрати
да пѣе по свѣта,
на всѣкого душата
да радва съ пѣсенята!

Славчо Красински